

Kartais atrodo, kad mano širdis visiškai nuoga.

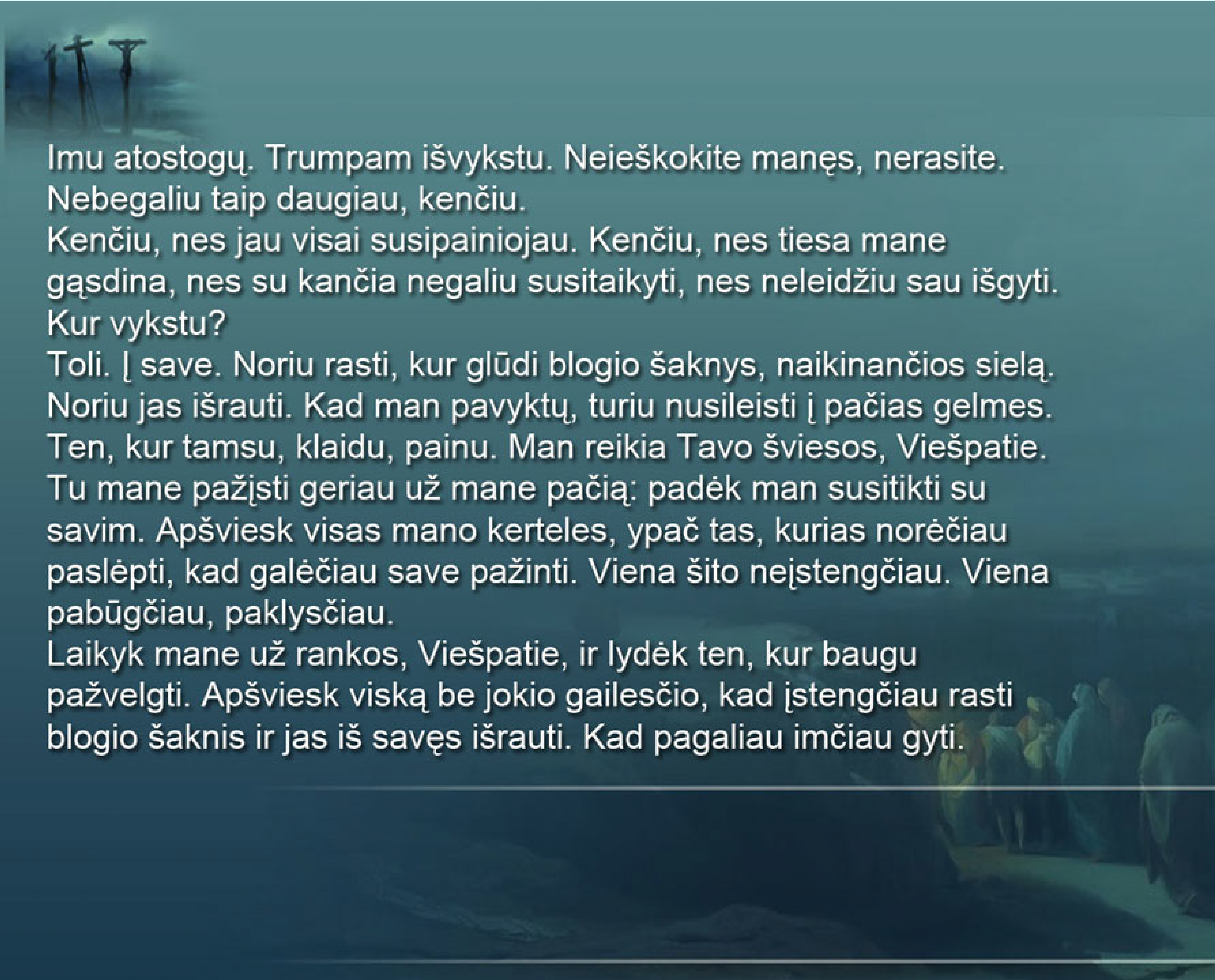
Širdis, turinti šarvus, apsigina. Ji saugi. Tik tada, kai gyvenimas labai pasistengia ir puola visu smarkumu, įstengia juos pramušti: gaubtas nuplėšiamas ir trapi širdis sužeidžiama. O visiškai nuoga širdis?

Ji vėjų pagairėje. Tik prisiliesk, ir krūpčioja, ir peršti tarsi atvira žaizda. Ji nuolat užgaunama. Kokios pagalbos jai tikėtis? Ji nuoga. Taip, mano širdis tokia.

Kad ir kas būtų, nuoširdžiai ją patikiu Tau, Viešpatie. Globok ją Tu. Tavo rankos mano širdžiai bus neįkainojama priebėga. Vienintelė priebėga.

Sustiprink ją, Viešpatie.

Viešpatie, išgydyk ją.

Imu atostogų. Trumpam išvykstu. Neieškokite manęs, nerasite.
Nebegaliu taip daugiau, kenčiu.

Kenčiu, nes jau visai susipainiojau. Kenčiu, nes tiesa mane
gąsdina, nes su kančia negaliu susitaikyti, nes neleidžiu sau išgyti.
Kur vykstu?

Toli. Į save. Noriu rasti, kur glūdi blogio šaknys, naikinančios sielą.
Noriu jas išrauti. Kad man pavyktų, turiu nusileisti į pačias gelmes.
Ten, kur tamsu, klaidu, painu. Man reikia Tavo šviesos, Viešpatie.
Tu mane pažįsti geriau už mane pačią: padėk man susitikti su
savim. Apšviesk visas mano kerteles, ypač tas, kurias norėčiau
paslėpti, kad galėčiau save pažinti. Viena šito neįstengčiau. Viena
pabūgčiau, paklyščiau.

Laikyk mane už rankos, Viešpatie, ir lydėk ten, kur baugu
pažvelgti. Apšviesk viską be jokio gailėsčio, kad įstengčiau rasti
blogio šaknis ir jas iš savęs išrauti. Kad pagaliau imčiau gyti.

Viešpatie, kur esi?

Jaučiau Tave šalia, visur mane lydėjai, bet staiga Tavęs nebematau.

Kas nutiko?

Kenčiu. Tavo vietą užėmė kančia.

Kaip lengva buvo anksčiau bendrauti su Tavim! Buvo gera jausti Tavo bičiulystę. Žinojau, kad galiu kliautis Tavim. O dabar? Tavęs nebėra.

Dabar kenčiu ir mano širdis pilna apmaudo, o tai neteisinga. Jaučiuosi vieniša, apleista. Kaip gali mane mylėti, jei leidi šitaip kankintis?

Sunku patikėti, kad bent ką padarysi mano labui.

Ar tai Tu, Viešpatie, atsitolinai ir todėl kenčiu, ar mano akys staiga nebemato šviesos? Ar anksčiau pasitikėdama Tavim aš klydau?

Viešpatie, sugrįžk.

Artink mane prie savęs, net jei Tave atstumiu. Kaip supratingas bičiulis. Kaip tikrai norintis pagelbėti bičiulis. Kaip vis tiek mylintis bičiulis.

Kančia moko. Moko geriau suprasti kitus ir jų skausmą. Rodo, kad viskas reliatyvu. Moko – koks paradoksas! – būti laimingais. O aš, būdama tikra, kad kančia – didžioji mokytoja, lik ir stengiuosi nuo jos apsaugoti savo vaikus. Argi ne tiesa, kad esu visada pasirėngusi juos apsaugoti, tarsi tikroji mano, motinos, užduotis būtų neleisti jiems kentėti? Ko tik jie trokšta, nedelsiant parūpinu, kad tik belaukdami nesikankintų... O jei kamuojasi dėl širdelės bėdų, tučtuojau lekiu ieškoti dovanų, kad bent taip juos išblaškyčiau... kad tik nematyčiau jų kenčiančių! Didžiausia klaida! Viešpatie, atverk man akis, kol dar nevēlu. Primink man tikrąją mano misiją – pamokyti savo vaikus kentėti. Kaip mus to mokei Tu, Viešpatie, nuo savo kryžiaus.

Viešpatie, ar dar nepavargai klausytis mano skundų?
Plaukia iš žemės pas Tave dejonės, maldos, protestai, įžeidinėjimai ir ten, aukštybėse, drumsčia Tavo vienatvę, ir taip sunkią nuo atsakomybės. Ar dar pakeli, Viešpatie, aimanas, ašaras, sielvartavimus?

Tu, kuris regi, ko mes nematome, kuris žinai, ko mes nežinome, pasakyk, ar aukščiausioji tvarka, kuriai paklustam ir kuri mus valdo, turi tikslą? Dėl ko viskas? Kokią prasmę suteikėi, Viešpatie, mūsų maištui prieš kančią?

Jeigu tik šitą žinotume, to pakaktų, kad paklustume. Bet Tu nori daugiau – prašai mus paklusti neišsiaiškinus.

Todėl Tau belieka išgirsti visus mūsų skundus, Viešpatie.

Tau belieka atlaidžiai jų išklausyti, net jei jie nepagrįsti ar neteisingi, nes visa tai – noras sulaukti Tavo atsakymo.